МАЙСТЕР СКРИПКИ

Пам’яті діда Миколи

Ні в які він не вписаний кадастри,
Ніхто й не пам’ятає того Майстра…
Про нього не напишуть житіє,
Як він шукав тут дерево своє,

Як він ішов з надією до лісу,
Постукував своїм стареньким крісом,
Та не боялись того топірця
Гінкі тополі, юні ясенця.

А молоденькі усміхались липки:
Нічого ми не знаємо за скрипку.
Тож підбирав утиночки пусті,
І горював – не те, не так, не ті…

Здирав кору з повалених дерев,
І дослухався чи смикнувся нерв?
І вибухала щастям голова,
Коли він чув, що дерево співа.

Тягнув додому сіру деревину,
Сміялись діти, плакала дружина,
А потім на столярському столі
Стирав до крові душу й мозолі.

Стругав та клеїв ефи і сурдинки,
Перевіряв і проміряв відтинки,
Не чув вітрів, не видів чорних туч,
Душа замкнулась на скрипковий ключ.

Він скрипки оддавав лиш в добрі руки,
І не страждав ніколи від розлуки,
Бо крила дав, наставив в добру путь,
Нехай співають і цвітуть, цвітуть!

І — розбігались селами містами,
Летіли небом і пливли житами,
Випростувались душі і земля
У симбіозі скрипки й скрипаля.

Він би прожив десь там, мабуть, в пошані
В краях далеких, у світах незнаних,
А тут за нього узялася "власть",
Бо худобина щось пішла не в масть.

Він Майстром був і не шукав причини,
Не міг зректися золотого чину,
Не міг він жити просто, як усі,
Без осіянних звуків, голосів.

Його щоправда і не умовляли,
Бо голод-цар і не таких всіх рівняє,
Шукали хліб і ще якісь скарби
В хатині, де одні гроби.. гроби…

Від люті те обійстя запалили,
На Майстра вже не витрачали сили.
В колисці з лісових гіркущих трав
Він з голоду тихенько дотлівав.

…До нього руки простягали липки,
І плакали з вогню – ми скрипки… скрипки…
І нить летіла небом вогняна,
Одна струна від діда. Лиш струна…

Наталя Дзюбенко-Мейс